

Buồn Quá Thơ Tôi Buồn

Sáng hôm nay buồn quá...mùa-mù-sương tới rồi!

Ba ngày nữa em ơi, Tết Trung Thu ảm đạm!

Ai không nói buồn lắm khi không thấy trăng ngà...có lẽ tại vì xa...xa cả đêm con nít!

Bốn bảy năm tối mịt! Tại sao và tại sao? Thường những giấc chiêm bao...không có giấc nào đẹp!

Giận quá cái nước Việt, Tàu đặt tên Việt Nam. Đến cái ả Nam Quan, nó cũng bảo của nó!

Nguyễn Du từng đi Sứ, qua đó, nói tên gì? Mở Văn Học Sử đi...Quý Môn Quan, bạn ạ!

Sáng hôm nay...nhìn lá vàng mướt cả mặt sân...tôi nghĩ đến người dân của mình trong thời dịch...

Trung Thu không khúc khích một tiếng cười trẻ con...Những ông lão cũng buồn không bạn cùng đối ẩm!

Mặc thêm áo cho ấm, có ấm lòng gì đâu! Ôi mùa Thu mùa Thu, mùa của giông của bão...

....mùa của người theo Đạo, ai cũng lòng bơ vơ, quỳ mọp trước bàn thờ...cầu xin trong tha thiết!

Tôi không biết không biết làm sao cho thơ vui!

Hoa không phải nụ cười đang nở kìa, gượng gạo...

Tôi lau mắt bằng áo. Nhớ áo dài học trò. Nhớ chút đó là Thơ phất phơ mùa khai giảng!

Sau cơn mưa trời sáng? Il fait le beau temps! Bao nhiêu rồi thời gian? Thưa mới nửa Thế Kỷ!

Thơ tôi có ủy mị...cũng đành nha Quê Hương!

Trần Vấn Lệ